

Princ na bijelom prahu

Da je spikerov glas bio malo monotoniji, radijska emisija za dobro jutro mogla bi se lagano zamijeniti s tonskim prijenosom sprovoda. Zimsko jutro još nije odlučilo hoće li dopustiti zrakama sunca da mu se pridruže na kavi. Miris je možda bio primamljiv, no napitak je imao okus filtriranog blata, ali na onaj dobar, nostalgičan način koji ga je vraćao u srednjoškolske dane.

Zidovi kafića propadali su recipročno s njegovom kosom. Nekad okorjeli roker s kosom do struka, sada je skrivao ćelu pod šiltericom koju mu je donio bratić iz Njemačke. Čelaviti je počeo rano, na pragu tridesetih – što zbog razvoda, što zbog nemilosrdne genetike koja je bila jedan od razloga zašto mu je žena bila glasnija izvan spavaće sobe nego u njoj.

Konobarica Lidija ga, srećom, nije prepoznala. Par godina nakon što je krenuo na fakultet, ona je otišla van, vođena snovima o manekenskoj karijeri koji su se pretvorili u sve ono što su joj dečki iz šale predviđali. Janko još uvijek čuva broj „Starta“ kojem je krasila naslovnice, onako plaha i mlada, stvarna. Prsti su mu šetali izrezbarenim brazdama koje su predstavljale nadimke, datume i imena. Pažljivo je pisao sjećanja na hrapavoj površini, poput slijepca slijedeći linije prošlosti. Pitao se kako će ona izgledati kada, za kojih pola sata, sjedne nasuprot njemu. Plavokosa i plavooka Lara o kojoj su svi maštali, Lara koja je jedina iz društva znala matematiku, Lara čiji su starci vozili Mercedes, Lara koja je bila alergična na sir, ali je obožavala čizburger. Bila je profinjena na odvratno privlačan način.

U prvom razredu srednje Janko je bio siguran da će je oženiti i da će imati prekrasnu arijevsku djecu koja slušaju rock. No, isto se moglo reći za svakog dečka iz njihova polupropalitetnog društva. David je jedini imao pravu šansu. Bio je jedan od onih zgodnih visokih tipova s lijepim zubima i bio je odličan sportaš. Janko je mrzio njegove savršene zube. Bez razloga, doduše. Ispostavilo se da David voli dečke. Crta ga je ulovio kako se hvata s nekim starijim Talijanom na zadnjem sjedištu auta. Nisu ga prebili u ime dugogodišnjeg prijateljstva, no do kraja srednje nisu više progovorili ni riječi. Svi su oni sada bili samo neki prošli ljudi: Lidija, David, Crta,

roker Janko, čak i Lara, paraziti i zatočnici svijeta odraslih kojem su još prije desetak godina odlučno pokazivali srednji prst.

Sat na njegovoj ruci, poklon stare firme njegovom ocu pred penziju i uspomena Janku nakon očeve smrti, pokazivao je da su mu preostale još samo dvije minute prije nego što se Lara pojavi. Na vrijeme. Uvijek je bila točna, a to je navika koja se ne gubi s godinama. Proćelavi fosil rokera nije imao jasnu predodžbu susreta s davno zaboravljenom simpatijom. Randevu je imao poslovne primjese umjesto sentimentalnih. Da je imao prave hrabrosti sada bi zajedno pili jutarnju kavu u toplini zajedničkog doma utapajući se u trivijalnosti svakodnevnice. Nema veze. Došao je ovamo obaviti posao, ne cmizdriti na spomen cure koja mu nikad nije bila sklona.

Crta je bio pravi frend, osoba na koju se možeš osloniti. Kad je Janku propao brak i posao koji je izgubio zbog depresije, baš je on uskočio i pomogao mu da se vrati na noge.

Bilo je točno deset sati i crkveno zvono je opetovanim nabijanjem iritiralo i najpobožnije građane. Najavljivalo je njen dolazak. Izgledala je dobro, ali ne predobro. Janko je očekivao ono drugo. Stajala je na ulazu i pogledom tražila poznato lice. Janko je namjestio šiltericu i nespretno joj mahnuo. Usne su joj se lijeno pomaknule, pokazavši znak prepoznavanja, ali ne i odobravanja. Sjela je nasuprot njega i skinula sunčane naočale. Janko je uvukao trbuh i sakrio od nervoze pjegave ruke pod stol kako ih ne bi izložio njenom pogledu.

– Bok! – požalio je pozdrav jer mu je glas zvučao previše ženskasto. Nakašljao se.

– Isuse, Janko, skroz si odrastao!

– Dogodilo mi se preko noći. – odgovorio joj je spuštenog pogleda, znao je da je to mislila na potpuno iskren, podrugljiv način.

Kratko se nasmijala ostavivši tako prostora za neugodnu tišinu. Lidija je sada ugasila radio i na džuboksu pustila *The Clash* i onu njihovu poznatu pjesmu koja nije ni *London Calling* ni *Should I Stay Or Should I Go*, nikako se nije mogao sjetiti naziva.

– Crta je i tebe navukao? – pitanje takve težine s njenih je usana sišlo bez ikakve poteškoće.

– Ne, ne... ja sam samo... mi smo partneri, ovo je samo biznis za mene. – nije bio siguran u

promucane riječi.

Sada je primijetio sivkasti veo koji je padao preko njenih nevino plavih očiju. Razbila je iluziju na jedini mogući način – riječima. To nije bila ona Lara zbog koje se preznojavao i uvlačio trbuh. I ona je odrasla. Prsti su joj postali naborani i kvrgavi. Vjenčani joj se prsten grčevito držao za prstenjak u strahu od pada, a sunčanim naočalama skrivala je dva umorna, beznadna safira. I to mi je odrastanje!

– Ne znam jel' ti Crta rekao, ali nemam pare danas. – vrlo je moguće da ju je prvi put vidio posramljenu i izloženu rendgenskim zrakama prozirnosti.

– Platit ćeš već nekako, kad se snađeš. – namjera da zvuči utješno izgubila se kada je otvorio usta.

Usljedilo je nekoliko sramežljivih, gotovo dječjih pogleda. Oboje su ustali istog trena, poput dobro uvježbanih glumaca, no jedan drugome bili su stranci. Oprezno ga je zagrlila, a Janko je spustio ruku u džep na njenoj stražnjici ostavivši ondje malu vrećicu bijelog praha za sreću.

Filip Rutić, 3. h
Prva gimnazija Varaždin
mentorica: Tatjana Ruža, prof.